

О првом сусрету са манастиром Високи Дечани, о доласку у манастир, литургијском животу и искушењима кроз која је ова светиња заједно са српским народом прошла у последњих двадесет година, као и о најновијим изјавама појединих српских политичара везаним за решење коначног статуса Косова и Метохије, тзв. разграничењу и сл. Разговарали смо са архимандритом Савом Јањићем, игуманом манастира Високи Дечани.

Помаже Бог оче Саво. Ево смо у великој светињи манастиру Високи Дечани, управо се завршила Света литургија, Ви сте служили са оцима који су овде у манастиру. Можете ли да нам испричате како изгледа живот у овом манастиру и како је изгледао Ваш први сусрет са овом светињом?

У Дечанима некако све бива кроз Литургију, јер читав манастир функционише, живи тим неким литургијским ритмом, који из дана у дан, чини да је сваки дан посебан, а опет сваки дан је као вечност. И тако то траје вековима, већ ево 700 година како манастир постоји, кад погледамо на његову историју. И мој први сусрет са овим манастиром био је давне 1987.године, када сам долазио овде за Светога Краља Стефана Дечанског, са умировљеним епископом захумско-херцеговачким Атанасијем, који нас је тада окупљао у Београду као студенте. Ја сам са њим и још неким другим студентима с факултета дошао овде у Дечане, то је било за Св Краља и остало ми је то у дубоком сећању и то бденије и та литургија, и тај контакт са овом светињом. Посебно овај дечански полијелеј. Сећам се покојног оца Варнаве који је достојанствено са мандијом палио свеће и вртио полијелеј. То су нека сећања прва која ме везују за Дечане и врло брзо после тога уследио је и мој долазак у манастир Црну Реку, већ 1989.године када сам се прикључио црноречком братству. Тамо сам замонашен 1991. године, а већ 1992, пошто је тадашњи

Пише: Игуман Сава Јањић
среда, 06 март 2019 09:20

игуман постао владика рашко-призренски онда смо дошли у Дечане нас неколико. Владика Теодосије, наш садашњи владика, а тадашњи први игуман обновљеног братства и још неколико нас, међу њима и отац Стефан, сада игуман манастира Зочиште. Чини ми се да је тај дан био јуче, јер управо сваки дан овде бива са литургијом. Почине молитвом и завршава са молитвом и некако тај ритам Литургије је као откуцај срца који све оно што радимо и све оно што живимо држи у том једном поретку. И зато је то време, када погледам колико већ година има од 1992.у марту када сам дошао овде, до данас чини ми се као да је то све један дан, а истовремено је јако много времена прошло. Прошло је много дивних, радосних тренутака који су остали као нека сећања која с времена на време изађу у свест и тако... Ал опет, све се то спаја у велику радост, у благодарност пре свега Светоме Краљу, који нас је овде примио, прихватио, који нас држи, који је истински домаћин ове куће, који је заиста краљ који царује овде, како каже владика Амфилохије, а ми смо ту, само око њега да се нађемо, да ослушнемо ту вољу Божју која се пројављује Његовим молитвама, молитвама Светога Краља и благословом овога светога места и да живимо по тој вољи Божјој чинећи што до нас стоји препуштајући све остало Господу. И то је највећа мудрост Божја, да чинимо што до нас стоји и колико ми можемо у оквиру онога чему смо позвани оних таланата које нам је Бог дао, а да коначно резултате препустимо Господу и са вером и надом у Господа, да ће Господ све урадити и уредити како је најбоље. Иако ми то често не можемо да замислимо, често бисмо ми одредили како нешто треба да изгледа и како би нешто требало да буде, али ми не можемо никада да видимо целу слику, једино је Бог тај који даје пуноћу смисла свему. И то је заправо највећа мудрост духовног живота, то је суштина духовног живота и монашког и живота у свету, и то је извор радости, јер сва забринутост, све зебње, сви страхови нерасположења, долазе од тога што стално мислимо много више смо могли урадити, много више од нас зависи, или нешто што је Бог дао није оно што смо ми очекивали, а заправо је увек све што долази, оно што је неком по чудесном Божјем промислу најбоље у том тренутку и усмерено ка нашем вечном спасењу. Јер једино кад гледамо из те перспективе вечнога живота можемо да видимо смисао овога живота. Иначе овај живот са свим својим страдањима, патњама, (доста смо тога видели на Косову и Метохији) људски гледано тешко да има некаквог смисла. Али то је тајна крста. Јер крст сам по себи нема никаквог смисла, крст једино у светлу васкрсења добија свој смисао као овај наш расцветали крст на уласку у дечански манастир.

Пише: Игуман Сава Јањић
среда, 06 март 2019 09:20

Пише: Игуман Сава Јањић
среда, 06 март 2019 09:20

Пише: Игуман Сава Јањић
среда, 06 март 2019 09:20

